1e Jaargang, nummer 2, 18 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Het Elizabeth virus, De overstromingen, en Het spel

---

HET ELIZABETH VIRUS

Juliar draaide aan de tuner. ‘Ja, dit vind ik een goed liedje.’ Hij begon het mee te zingen : ‘Dat we vergeten zijn.’ Maar hij stopte al snel. Hij moest denken aan Daksheim, de stad waar hij vandaan kwam. De stad was getroffen door een atoombom, en sindsdien was het een spookstad, beheerst door Calvijnista. Er werden fabrieken gebouwd op het puin, en daarin moest ieder mens in de stad hard werken. Nog steeds was de stad onder sterke straling. De atoombom werd genoemd Melleyvlu, of het Elizabeth virus.

Juliar werd lang na de atoombom geboren, maar groeide op in het nieuwe Daksheim onder Calvijnista, en was uiteindelijk gevlucht. Maar er stond een hoge prijs op zijn hoofd. Daarom leefde Juliar eenvoudig en stil, om zichzelf niet te verraden. De jagers van Calvijnista waren overal. Juliar woonde nu in het stadje van zijn oma. Maar veilig voelde hij zich hier niet. Hij wilde vluchten naar de wildernis, voordat hij ontdekt zou worden.

Ook Juliar had zware straling opgelopen van de Melleyvlu, de gevallen atoombom, ook al was hij pas lang daarna geboren. Ook werden de gevolgen van geslacht tot geslacht doorgegeven. De stad Daksheim leek er maar niet aan te ontkomen. Juliar herinnerde zich de fabrieken die maar niet stopten, en de verschrikkelijke Calvijnista die regeerde.

Nog voordat de atoombom viel werd de stad beheerst door twee verschrikkelijke heersers, Helman en zijn vrouw Helma, maar Calvijnista na de atoombom leek wel de allerergste. Juliar’s oma vertelde hem veel over de tijd van Helman en Helma. Juliar had zijn vriendin verloren door de straling die nog steeds aanwezig was, en Juliar had er ook veel last van, en dacht dat hij zou bezwijken. Ook het stadje van oma waar hij nu was leed nog steeds onder de gevolgen van de straling. De Melleyvlu was nog steeds zijn grootste nachtmerrie, alhoewel hij de verhalen over Helman en Helma ook verschrikkelijk vond. Calvijnista was onlosmakelijk verbonden met de Melleyvlu. Het was een tiran, grenzeloos in wreedheid, zonder enige genade. Juriar dacht dat er geen kruid tegeop gewassen was, maar hoopte toch dat meerderen zouden ontsnappen.

Op een dag kwam er een grote roofvogel bij zijn raam. Het was een leor. Dat waren sprekende roofvogels. Leors kwamen bijna niet bij de mensen, dus het was heel bijzonder. De leor sprak tot Juliar dat er wel meer mensen bevrijd zouden kunnen worden, en vroeg met wie hij zou beginnen. ‘Kun je mijn zusje en mijn dochtertje redden ?’ vroeg Juliar. Juliar had namelijk een dochtertje van zijn vriendin, maar die leefde nog steeds in Daksheim, net als zijn zusje.

Het duurde heel lang, maar uiteindelijk was de leor er toch in geslaagd. Hij had Juliar’s zusje en het dochtertje op zijn rug genomen. Maar de vogel was zwaar gewond. Hij was beschoten in Daksheim. Ook het zusje en het dochtertje waren er slecht aan toe en moesten direct naar het ziekenhuis. De vogel wilde niet bij de mensen zijn, dus moest Juliar hem verbergen. Juliar verzorgde hem zo goed als hij kon. De vogel had zijn leven gewaagd om het zusje en dochtertje van Juliar te redden. De vogel stierf en Juliar was er kapot van, helemaal kapot.

Het zusje en dochtertje van Juliar overleefden het wel. Zij kregen een huisje waar ze samen konden wonen. Juliar wist dat het niet volkomen veilig was. Juliar hoopte dat er meerdere leoren zouden komen, maar aan de andere kant wilde hij niet dat ze ten onder zouden gaan zoals deze leor.

Het Elizabeth virus woedde in de breinen van de mens. Het was zwaar giftig. Juliar wist dat ze de natuur nodig hadden. Maar ook in de wildernis waren de jagers. Het leek wel alsof ze helemaal ingesloten waren, en Calvijnista wilde ook het stadje van zijn oma regeren. Juliar dacht eraan om onder te grond te gaan. Daar zou hij kunnen komen door de kelder van zijn oma.

Op een dag kwam er een veel grotere leor bij het raam. Hij zei tegen Juliar dat hij hem wel over de zee zou kunnen brengen naar een eiland. Juliar stemde direct toe. Hij klom op de rug van de vogel, en de vogel nam hem mee de zee over. De vogel vloog extra hoog, zodat ze niet door de jagers gesnapt zouden kunnen worden. Het was een lange tocht over zee. Het eiland was prachtig. Het rook hier zo fris, zo anders. Hier kon Juliar geheel ontgiftigen van het Elizabeth virus. Nu zou de vogel ook de anderen halen, maar er gingen weken voorbij, en de vogel was nog niet teruggekeerd. Juliar begon het ergste te vrezen. In ieder geval moest Juliar hier

zien te overleven. Er groeide gelukkig overal voedsel. In de weken dat Juliar hier was had hij nog geen mens gezien. Het was een wildernis eiland. Maar Juliar was nog niet het eiland aan het verkennen. Hij wachtte nog op vogel, maar die leek niet te komen. Juliar begon steeds meer de hoop op te geven.

Uiteindelijk is Juliar toen verder het eiland op gegaan, de wildernis in. Tot zijn grote schrik was er verderop het eiland een soort concentratie kamp. Jammerende mensen achter hekken van botten. Juliar vroeg zich af wat er hier gaande was, en vroeg het aan iemand bij het hek. ‘Ren maar, ren maar,’ werd hem gezegd. ‘Want straks pakken ze je ook.’

‘Wie zijn het ?’ vroeg Juliar.

‘De jagers van Calvijnista,’ werd er gezegd. Juliar schrok en begon te rennen, zo hard als hij kon door de wildernis. Had de vogel hem bedrogen ? Nee, dat kon niet waar zijn. Leoren waren edele, nobele, goede dieren, zeer betrouwbaar. Waarschijnlijk wist de vogel dit niet. Juliar hoorde schoten in de verte. Hij rende het strand op, waar hij ergens een bootje zag liggen met een peddel, en ging het bootje op, om zo te peddelen tot het volgende eiland, maar hij vreeste het ergste. Nog steeds werd er geschoten. Toen hij verder op zee was en omkeek zag hij wat jagers staan. Hij peddelde door. Hij wilde niet opgeven. Plotseling werd hij geraakt in zijn arm. Hij moest toen wel het water in. Hij is toen verder gezwommen, maar hij bloedde hevig en begon te verzwakken. Hij voelde zichzelf wegzakken. Plotseling was daar de vogel die hem greep. In een loeivaart begon de vogel op een volgend eiland af te vliegen. ‘Ik had een foutje gemaakt,’ sprak de vogel. ‘Daar moet je niet wezen.’

‘Waar was je ?’ vroeg Juliar.

‘Teveel oorlog,’ zei de vogel. ‘Ik kwam er niet meer langs, en moest toen een grote omweg nemen. Overal jagers.’

‘Ik begrijp het,’ zei Juliar.

‘Het Elizabeth virus woedt,’ sprak de vogel.

De vogel zette Juliar af op een strandje. Juliar sneed de kogel uit zijn arm en verbond het met een stuk doek. ‘En hier ?’ vroeg Juliar. ‘Zijn ze hier niet ? Wat als ze hier komen ?’

‘Nee,’ zei de vogel. ‘Hier ligt de tegennatuur. Het Elizabeth virus kan hier niet komen.’

‘Ik hoop het,’ zei Juliar. ‘Hoe kan ik verder ontgiftigen ?’

‘Ontdek de natuur,’ zei de vogel. ‘Ik moet nu echt de anderen halen.’

Juliar keek om zich heen. Verderop het eiland waren donkere vrouwen. Het leken amazones. Ze waren heel aardig en vertelden hem over de tegennatuur. Ze speelden allerlei spelletjes, en hadden allerlei sporten. Ze leefden van een bepaald boek, een soort bijbel. Het boek was in hieroglieven opgetekend in hun grotten. Ze kenden het geheel uit hun hoofd. Van jongs af aan moesten ze het leren, om veilig te blijven tegen het Elizabeth virus.

Einde

De overstromingen

Ik had een afspraak om 8 uur bij een zorgbegeleidster in Anderspeet op de Winkelstraat. Ik ging samen met mijn broertje. We liepen langs de winkels. Ik was er al eens eerder geweest, maar dat was alweer een tijdje geleden. Ik dacht dat het verderop op de Winkelstraat was, achter de boekwinkel ergens, tenzij ze verhuisd waren. We konden het niet meer vinden. Toen zijn we toch maar weer teruggelopen naar het begin om te kijken of het daar ergens was. Soms werd het maar heel subtiel aangegeven. Maar we werden afgeleid door signalen dat er overstromingen waren. Die overstromingen kwamen snel en gingen ook weer snel weg. Het was geen water, maar een bepaalde andere stof. Wij werden er ook door meegesleurd. Iemand, een voorbijganger, had gezegd dat er post voor me was, en liet me een kaart zien, die ik begon te lezen, maar voordat ik wist wat erop stond was die overstroming er al. Was het een kaart van mijn broertje ? Ik zag hem niet meer. In Anderspeet zijn typisch de voorbijgangers die je toevallig ontmoet de postbodes. Dat is het unieke aan Anderspeet. Ik kwam door de overstromingen terecht in de hal van het restaurant aan het begin van de Winkelstraat, en daar pakte de zorgbegeleidster me bij de arm. ‘Eindelijk heb ik je gevonden,’ zei ze. Ik keek op de klok en het was 10 over 8. Op een andere klok stond 9 uur, maar op het horloge van de zorgbegeleidster was het 10 uur. We gingen door een hal langs het restaurant wat in een boog liep, en daar was ergens haar onderkomen.

Ze had het over de paradijslongen, dat er geademd werd door de aars, dat ijsvlokken werden ingeademd. Het zorgde ervoor dat de darmen niet verstopt zouden raken. Telkens waren de darmen wijd genoeg. Toen werd ik wakker van de droom.

Het Spel

Hij woonde met zijn vriendin op twee hoog.
Zijn vriendin had een spel meegenomen.
Het was een soort puzzelspel en oorlogsspel.
Ze zouden het spel samen spelen, maar hij vond het spel er zo mooi uitzien dat hij direct naar de winkel wilde waar ze het vandaan had.

Ze gaf hem het adres en hij ging direct op pad.
In de winkel aangekomen waren daar veel meer van zulke spelen.
Hij keek zijn ogen uit.
Hoeveel moeten we verliezen voordat we al dit moois zien ? vroeg hij zichzelf af.
Hij was lang depressief geweest, maar dit gaf hem hoop.
Ineens was de gehele wereld mooi in zijn ogen.

Hij kocht nog wat meer van zulke spelen.
Die zou hij samen met zijn vriendin spelen.
Toen hij thuiskwam met de spelen en de tas op de bank zette omhelsde hij zijn vriendin.
‘Ik ben zo blij dat je deze winkel hebt gevonden,’ zei hij.

Ze gingen het op het balkon spelen. Er was hier veel natuur.
‘Je geeft mensen hoop,’ zei hij tegen zijn vriendin.
Het spel was mooi en fijn, avontuurlijk.
